

दानिएलको पुस्तक - एक सय अठतीसौँ

दानियेल ११ को उद्धाटित गर्दै: इतिहास हुँदै गरिएको एउटा भविष्यसूचक यात्रा

Jeff Pippenger

2024-03-15

दानियेल अध्याय एघारको चालीसौँ पदले परमेश्वरको वचनका सबैभन्दा गहन पदहरूमध्ये एकको प्रतिनिधित्व गर्दछ। त्यसमा प्रतिपादित भविष्यसूचक इतिहासहरू त्यही स्थान हुन् जहाँ इज्रिकेलको दर्शनका पाङ्ग्राभित्रका पाङ्ग्राहरू एकसाथ ल्याइन्छन्। १७९८ मा मिलेराइट आन्दोलनको अन्त्यको समय, र १९८९ मा तेस्रो स्वर्गदूतको आन्दोलनको अन्त्यको समयसँगै, अन्तिम दिनहरूमा परमेश्वरका जनहरूको आन्तरिक र बाह्य इतिहास चित्रित गरिएका छन्। यस पदभित्र १७९८ मा पहिलो स्वर्गदूतसँग आएको निकटवर्ती न्यायको घोषणा, पद एकचालीसको आइतबारको व्यवस्थासम्म, समावेश छ। यसकारण यस पदले मृतकहरूबाट आरम्भ हुने परमेश्वरको मण्डलीमाथिको अनुसन्धानात्मक न्यायदेखि लिएर एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने कार्यसम्म, र परमेश्वरले लाओडिसीयन एड्भेन्टवालाई आफ्नो मुखबाट उछिट्याइदिने कार्यसम्मको प्रतिनिधित्व गर्दछ।

१७९८ मा पोपसत्ताले आफ्नो घातक घाउ प्राप्त गरेको इतिहासदेखि लिएर, पद एकचालीसमा त्यो घातक घाउ निको पारिन्छ भन्ने अवस्थासम्मको इतिहास यस पदको इतिहासमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। पद एकचालीसदेखि अगाडि परमेश्वरका क्रमशः तीव्र बन्दै जाने कार्यकारी न्यायहरूको प्रसङ्गभित्र राखिएको छ, जुन त्यही पदमा आरम्भ हुन्छ। यस भविष्यसूचक अर्थमा, पद चालीस नै दानिएल अध्याय एघारको अन्त्य हो, र अध्यायका पद एक र दुई त्यसको आरम्भ हुन्। अध्याय एघारले ख्रीष्टविरोधीको विद्रोह प्रस्तुत गर्दछ, अध्याय दसले हिदेकेल नदीको दर्शनको आरम्भलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, र अध्याय बाह्रले त्यसको अन्त्यलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। अध्याय दस र बाह्रले पहिलो र अन्तिमलाई प्रतिनिधित्व गर्दछन्, र अध्याय एघार बीचको विद्रोह हो।

दशौँ र बाह्रौँ अध्याय एउटै हुन्, किनकि एघारौँ अध्यायभन्दा भिन्न रूपमा तिनले दर्शनसँग सम्बन्धित दानिएलको अनुभवलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, र एघारौँ अध्यायचाहिँ दर्शन नै हो। दशौँ अध्याय हिब्रू वर्णमालाको पहिलो अक्षर हो, एघारौँ अध्याय हिब्रू वर्णमालाको तेह्रौँ विद्रोही अक्षर हो, र बाह्रौँ अध्याय वर्णमालाको अन्तिम अक्षर हो। हिदेकेल नदीको दर्शन “सत्य” हो।

अध्याय एघारमा, आरम्भले अन्त्यलाई चित्रित गर्दछ, किनकि ख्रीष्ट कहिल्यै परिवर्तन हुनुहुन्न। पद चालीसमा प्रतिनिधित्व गरिएको अन्तिम इतिहास नै पशुको प्रतिमाको परीक्षाको समय हो। त्यो परीक्षाको समय पद एकचालीसमा प्रतिनिधित्व गरिएको पशुको चिन्हसँगै समाप्त हुन्छ। त्यसैले, पद एक र दुईले अवश्य नै एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने समयलाई सम्बोधन गर्नुपर्छ, किनकि त्यो समयावधि पशुको प्रतिमाको गठन हुने समयावधि पनि हो।

“प्रभुले मलाई स्पष्ट रूपमा देखाउनुभएको छ कि कृपाकाल समाप्त हुनुभन्दा अघि नै पशुको प्रतिमा गठन गरिनेछ; किनकि यही परमेश्वरका जनहरूका लागि त्यो महान् परीक्षा हुनेछ, जसद्वारा तिनीहरूको अनन्त नियति निर्धारित गरिनेछ....”

“यो त्यो परीक्षा हो जुन परमेश्वरका जनहरूले छाप लगाइनुअघि अवश्य पाउनुपर्छ।” Manuscript Releases, volume 15, 15.

अन्तको समयलाई पहिचान गराउने दुईवटा मार्गचिन्हहरू सधैं हुन्छन्। मोशाको सुधार आन्दोलनमा, हारूनको जन्म भयो, र त्यसको तीन वर्षपछि मोशाको जन्म भयो। बाबेलबाट बाहिर निस्की मन्दिर पुनर्निर्माण गर्ने सुधार आन्दोलनमा राजा दारियस थियो, र त्यसपछि राजा कोरेश। ख्रीष्टको सुधार आन्दोलनमा, योहन्ना बप्तिस्मा दिने व्यक्तिको जन्म भयो, र त्यसको छ महिनापछि ख्रीष्टको जन्म भयो। मिलेराइटहरूको सुधार आन्दोलनमा, १७९८ मा पोप-प्रणालीको

मृत्यु भयो, र त्यसपछि १७९९ मा पोपको मृत्यु भयो। तेस्रो स्वर्गदूतको सुधार आन्दोलनमा, राष्ट्रपति रेगन र प्रथम राष्ट्रपति बुश थिए, जसले दुवैले १९८९ लाई प्रतिनिधित्व गर्थे। दानियेल अध्याय १०, पद १ मा, हामी राजा कोरेशलाई चिनाइएको पाउँछौं।

फारसका राजा कोरेशको तेस्रो वर्षमा, बेल्तशस्सर भनिने दानिएललाई एउटा कुरा प्रकट गरियो; र त्यो कुरा सत्य थियो, तर तोकिएको समय लामो थियो; अनि उसले त्यस कुरालाई बुझ्यो, र दर्शनको समझ प्राप्त गर्‍यो। दानिएल १०:१।

दर्शन अध्यायका निम्न पदहरूमा, अध्याय एघारमा गब्रिएलद्वारा भविष्यवाणीमूलक इतिहासको दर्शन प्रदान गरिनुअघि नै दानिएलको अनुभव प्रस्तुत गरिएको हामी देख्छौं। साइरसले अन्तको समयलाई सूचित गर्दछ, किनकि यसअघि साइरस, दारियसका भतिजा, दारियसका सेनापति भएका थिए, जसले बेलशज्जरलाई मारे; यसरी उनले बन्दीवासका सत्तरी वर्षको अन्त्यलाई चिह्नित गरे, जसले ५३८ देखि १७९८ सम्म आध्यात्मिक बेबिलोनमा आध्यात्मिक इस्राएलको बाह्य सय साठी वर्षको बन्दीवासको प्रतिरूप देखाउँथ्यो।

“यस दीर्घकालीन निर्दयी सतावटको अवधिभर पृथ्वीमा भएको परमेश्वरको मण्डली उति नै साँचो अर्थमा बन्दीवासमा थियो, जति निर्वासनको अवधिमा इस्राएलका सन्तानहरू बाबेलमा बन्दी बनाइएका थिए।”
Prophets and Kings, 714.

१७९८ मा बाह्य सय साठी वर्षहरूको अन्त्यले अन्तको समयलाई चिह्नित गर्‍यो; त्यसै गरी सत्तरी वर्षहरूको अन्त्यले त्यस इतिहासका लागि “अन्तको समय” लाई चिह्नित गर्‍यो। दारियस र कोरेश दुवैलाई बेलशस्सरको मृत्यु र बाबेलको राज्यको अन्त्यको समयमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, किनकि कार्य सम्पन्न गर्ने दारियसका सेनापतिका रूपमा कोरेशले दारियसको प्रतिनिधित्व गरिरहेका थिए। जब पहिलो जर्ज बुषलाई जनवरी २०, १९८९ मा पदग्रहण गराइयो, तब १९८९ का पहिलो उन्नाइस दिनसम्म रेगन राष्ट्रपति रहेका थिए।

हिद्देकेलको दर्शन अन्तको समयमा, कोरेशको तेस्रो वर्षमा सुरु भयो। जब गब्रिएलले दानिएलसमक्ष अध्याय एघारको भविष्यसूचक इतिहास प्रकट गर्न थाल्छन्, तब उहाँले पहिले दारियसको पहिलो वर्षलाई उल्लेख गर्नुहुन्छ, ताकि उहाँ दानिएललाई प्रस्तुत गर्न लाग्नुभएको भविष्यसूचक इतिहासको दर्शन अन्तको समयको अन्तिम अवधिमा, अर्थात् १९८९ मा, सुरु हुन्छ भन्ने कुरा स्पष्ट रूपमा स्थापित होस्; किनकि सबै अगमवक्ताहरूले आफूहरू बाँचिरहेका दिनहरूको भन्दा अन्तिम दिनहरूको विषयमा बढी बोल्छन्।

तर म तिमीलाई सत्यको धर्मशास्त्रमा लेखिएको कुरा देखाउनेछु; र यी कुराहरूमा तिमीहरूका प्रधान मीकाएल बाहेक मेरो साथ दिनेवाला कोही छैन। अनि म पनि मेदी दारियसको पहिलो वर्षमा, अर्थात् म नै, उसलाई पुष्टि गर्न र बलियो पार्न उभिएको थिएँ। दानिएल १०:२१; ११:१।

दारियसको पहिलो वर्षमा, जसले १९८९ मा भएको अन्तको समयलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, गब्रिएल “उभिए”, यसरी यसले देखाउँछ कि “अन्तको समय” मा एउटा स्वर्गदूत आइपुग्छ। १७९८ मा पहिलो स्वर्गदूत आइपुगे, र १९८९ मा तेस्रो स्वर्गदूत आइपुगे। तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश २००१ मा शक्तिसम्पन्न नभएसम्म तेस्रो स्वर्गदूतको छाप लगाउने कार्य आरम्भ भएको थिएन, तर १९८९ मा तेस्रो स्वर्गदूत आइपुगेको आन्दोलनलाई अन्तको समयमा गब्रिएल उभिएको घटनाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। गब्रिएलले दानियललाई “सत्यको धर्मशास्त्रमा लेखिएको कुरा” देखाउन लागेका छन्, र हिद्देकेलको दर्शनमा “सत्य” को छाप विद्यमान छ, जसलाई गब्रिएल अब प्रस्तुत गर्न लागेका छन्।

दर्शन अध्यायको चौधौँ पदमा गब्रिएलले दानिएललाई पहिले नै यो जानकारी दिइसकेको थियो कि हिद्देकेलको दर्शनमा उसले जुन विषय सम्बोधन गरिरहेको थियो, त्यो “अन्त्यका दिनहरूमा परमेश्वरका जनहरूलाई के हुनेछ” भन्ने कुरा थियो।

अब म तिमीलाई अन्तिम दिनहरूमा तिम्रा प्रजामाथि के-के घट्नेछ भन्ने बुझाउन आएको छु; किनकि यो दर्शन अझै धेरै दिनहरूको लागि हो। दानियल 10:14.

दानियेल अध्याय ११ को दोस्रो पदले सन् १९८९ मा अन्त्यकालमा खोलिएको ज्ञानलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जसले परमेश्वरका जनहरूमाथि “अन्तिम दिनहरूमा” के “घट्नेछ” भन्ने कुरा पहिचान गर्दछ।

अब म तँलाई सत्य देखाउनेछु। हेर, फारसमा अझै तीन राजा उठ्नेछन्; र चौथोचाहिँ ती सबैभन्दा धेरै धनी हुनेछ; अनि आफ्ना धनसम्पत्तिद्वारा प्राप्त शक्तिले उसले यूनानको राज्यको विरुद्धमा सबैलाई उक्साउनेछ। दानिएल ११:२

कुरूशले १९८९ देखि दोस्रो राजाको पूर्वछायाँ दिन्छ। ऊ मेदो-फारसी साम्राज्यको राजा हो, जसले अन्त्यका दिनहरूमा बाइबलीय भविष्यवाणीको त्यस राज्यलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जो दुई सीडहरूद्वारा बनेको छ, र जसलाई मादीहरू र फारसीहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। १९८९ मा समयको अन्त्यतिर दुई-सीड भएको पृथ्वीको पशुको राज्यको दोस्रो राजापछि, अझै तीन राजा (क्लिन्टन, अन्तिम बुस, ओबामा) हुनेथिए, र त्यसपछि तिनीहरू सबैभन्दा धेरै धनी भएको एक राजा आउनेथियो। पहिलो बुसपछि आएका ती तीन राजाहरू आफ्नो राष्ट्रपतित्वपश्चात् धनी बने, र केवल यसकारण कि तिनीहरू राष्ट्रपति भएका थिए। धेरै नै धनी भएको चौथो ट्रम्प, र अहिलेसम्मकै सबैभन्दा धनी राष्ट्रपति, राष्ट्रपति भएकाले आफ्नो धन आर्जन गरेको थिएन, तर मुख्यतया राष्ट्रपति पदका लागि उम्मेदवारी दिनुभन्दा धेरै पहिले नै अचल सम्पत्ति लगानीसम्बन्धी आफ्नो कार्यद्वारा।

अमेरिकी इतिहासमा, तुलनात्मक रूपमा हेर्दा, सबैभन्दा धनी राष्ट्रपति संयुक्त राज्य अमेरिकाका प्रथम राष्ट्रपति थिए। डोनाल्ड ट्रम्पभन्दा अघि, जर्ज वाशिङ्टन अमेरिकी इतिहासका सबैभन्दा धनी राष्ट्रपति थिए, र उनले पनि डोनाल्ड ट्रम्पलेझैं अचल सम्पत्तिमा लगानी गरेर आफ्नो धन आर्जन गरेका थिए। वाशिङ्टन र ट्रम्प दुवै गैर-परम्परागत राजनीतिक पृष्ठभूमिबाट राष्ट्रपतिपदमा आएका थिए। राष्ट्रपति बन्नुअघि वाशिङ्टन मुख्यतः एक सैन्य नेता थिए, र ट्रम्प एक व्यवसायी तथा टेलिभिजन व्यक्तित्व थिए, जो वाशिङ्टनजस्तै कुनै पनि पूर्व राजनीतिक अनुभवविना थिए।

दुवै राष्ट्रपतिहरू आफ्नो सबल व्यक्तित्व र नेतृत्व शैलीका लागि परिचित थिए, यद्यपि यी गुणहरू उनीहरूमा निकै भिन्न प्रकारले प्रकट भएका थिए। वाशिङ्टन क्रान्तिकारी युद्धको समयमा र गणतन्त्रका प्रारम्भिक वर्षहरूमा आफ्नो स्थिरचित्त, शान्त, र आत्मविश्वासी नेतृत्व तथा एकताबद्ध गराउने उपस्थितिका लागि परिचित थिए, भने ट्रम्प नेतृत्व र शासनप्रतिको आफ्नो दृढतापूर्ण दृष्टिकोणका लागि परिचित छन्। वाशिङ्टन र ट्रम्प दुवै नै उल्लेखनीय विवादका व्यक्तित्व थिए, यद्यपि त्यसका कारणहरू अत्यन्त भिन्न थिए। वाशिङ्टन, व्यापक रूपमा आदरणीय भए तापनि, आफ्नो समयमा विभिन्न विषयहरूमा आलोचित भएका थिए, जसमा दासत्वबारे उनका दृष्टिकोण पनि समावेश थिए। ट्रम्पको राष्ट्रपतित्व अनेकौं विवादहरूले चिह्नित थियो, जसमा सामाजिक सञ्जालमा उनका “mean tweets” को प्रयोग, उनका अमेरिका-प्रथम नीतिगत निर्णयहरू, र उनको आफ्नै आत्मचेतना समावेश थिए।

सबभन्दा धनी र छैटौँ राष्ट्रपतिले वैश्वीकरणवादी अजिङ्गर शक्तिहरूलाई उक्साउने थियो। जब हामी एघारौँ अध्यायको दोस्रो पदको इतिहासलाई १७७६, १७८९, र १७९८ को अवधिको इतिहाससँग मिलाएर हेर्छौं, तब हामी पृथ्वीका पशुको अन्तिम राष्ट्रपतिबारे थप जानकारी पाउँछौं, किनकि येशूले अन्त्यलाई आरम्भद्वारा चित्रित गर्नुहुन्छ। १७७६ र १७८९ द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका पहिलो दुई अवधिहरूले दुई साक्षीहरू प्रदान गर्छन् कि अन्तिम राष्ट्रपति सातमध्येका भई आठौँ राष्ट्रपति हुनेछ। ट्रम्प रेगनपछिका छैटौँ राष्ट्रपति थिए, र आठौँ राष्ट्रपतिका रूपमा उनी “सातमध्येका” हुनेछन्। अन्तिम, अर्थात् आठौँ राष्ट्रपति, त्यही बेला शासन गर्नेछ जब संयुक्त राज्य अमेरिकाले पशुको “तर्फ र त्यसको” प्रतिमा निर्माण गर्नेछ।

संयुक्त राज्य अमेरिकाद्वारा जब पशुको प्रतिमा बनाइन्छ, त्यस समयमा शासन गर्ने राष्ट्रपति आठौँ हुनुपर्छ, अर्थात् ती सातमध्ये एक, जसको साक्षी Peyton Randolph र John Hancock ले दिएका छन्। पोपसत्ता सातमध्ये एक भएको आठौँ शिर हो, र त्यसले भविष्यसूचक घातक घाउ प्राप्त गर्‍यो। पोपसत्ताको प्रतिमा हुनका लागि, ती सातमध्ये एक भएको आठौँ राष्ट्रपतिसँग पनि भविष्यसूचक रूपमा “घाइते” वा “मारिएको” भएको पहिचान हुनुपर्छ।

पोपतन्त्रले आफ्नो घातक घाउ एउटा अजिङ्गर-शक्तिबाट (फ्रान्स) प्राप्त गर्‍यो—त्यो अजिङ्गर-शक्ति, जसको विरुद्ध पोपतन्त्रले त्यस समयदेखि संघर्ष गर्दै आएको थियो, जब पावलले “अधर्मको रहस्य” (“पापको मानिस”) त्यही समयमै कार्यरत थियो भनी चिनाएका थिए। मूर्तिपूजकताको अजिङ्गरले पोपतन्त्रलाई सिंहासन ग्रहण गर्नबाट रोकिरहेको थियो, जुन उसले ५३८ मा गर्‍यो।

पापतन्त्रको आरम्भदेखि त्यसको अन्तिम विनाशसम्म, यसले अजिङ्गरका शक्तिहरूको विरुद्ध संघर्ष गर्दछ। पापतन्त्रको एउटा प्रतिरूपले उक्त प्रतिरूपले पनि अजिङ्गरको शक्तिसँग संघर्ष गर्नुपर्छ भन्ने माग गर्दछ। प्रकाश अध्याय सत्रमा, सात शिरहरूमध्येबाट निस्केको आठौँ शिर भएको पापतन्त्र अन्ततः आगोले जलाइन्छ, र त्यसको मासु दश राजाहरूले खान्छन्। दुवै मृत्युमा (१७९८ र अन्तिम दिनहरूमा), पापीय पशु अजिङ्गरको शक्तिद्वारा मारिन्छ। संयुक्त राज्य अमेरिकाले पशुको प्रतिरूप निर्माण गर्नका लागि, आठौँ राष्ट्रपतिलाई पनि उसले युद्ध गरिरहेको अजिङ्गरको शक्तिद्वारा मारिनु आवश्यक पर्थ्यो, र १९८९ मा अन्तको समयपछिको छैटौँ राजा नै सबै अजिङ्गरका शक्तिहरूलाई उक्साउने राजा थियो।

रोनाल्ड रेगन एक धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्ट थिए, तर जर्ज बुस पहिलो भने एक आदर्श वैश्वीकरणवादी थिए। उनका प्रसिद्ध उद्धरणहरूमध्ये एउटा त्यही हो, जहाँ उनले १८ अगस्त १९८८ मा यसो भन्दै झूट बोले: “And I’m the one who will not raise taxes. My opponent now says he’ll raise them as a last resort, or a third resort. But when a politician talks like that, you know that’s one resort he’ll be checking into. My opponent won’t rule out raising taxes. But I will. And the Congress will push me to raise taxes and I’ll say no. And they’ll push, and I’ll say no, and they’ll push again, and all I can say to them is: read my lips: no new taxes.”

त्यस सार्वजनिक झूटबाहेक, जुन अजिङ्गरको शक्तिका एक प्रतिनिधिको विशेषता हो, उनको सबैभन्दा प्रसिद्ध उद्धरण ११ सेप्टेम्बर, १९९० मा कङ्ग्रेसको संयुक्त अधिवेशनमा थियो, जहाँ उनले भने, “अब, हामी नयाँ विश्व हाम्रो दृष्टिमा आउँदै गरेको देख्न सक्छौं। यस्तो एक विश्व, जसमा नयाँ विश्व व्यवस्थाको एक अत्यन्त वास्तविक सम्भावना छ। विन्स्टन चर्चिलका शब्दहरूमा, यस्तो ‘विश्व व्यवस्था’ जसमा ‘न्याय र निष्पक्ष व्यवहारका सिद्धान्तहरूले ... शक्तिशालीबाट दुर्बलको रक्षा गर्छन् ...।’ यस्तो विश्व, जहाँ संयुक्त राष्ट्रसंघ, शीतयुद्धकालीन गतिरोधबाट मुक्त भई, आफ्ना संस्थापकहरूको ऐतिहासिक दर्शन पूरा गर्न तत्पर छ।” बुस वरिष्ठ एक वैश्विकतावादी थिए, यद्यपि उनले आफूलाई रिपब्लिकनका रूपमा पहिचान गर्थे।

बिल क्लिन्टन आफ्नो उद्घाटन समारोह लिंकन स्मारकमा आयोजना गर्ने पहिलो राष्ट्रपति थिए, जसको अर्थ उनले लिंकनतर्फ आफ्नो पीठ फर्काए र वाशिङ्टनको स्मारकको ओबेलिस्कतर्फ मुख गरे—त्यो ओबेलिस्क, जसको आन्तरिक भाग फ्रिमेसनरीका प्रतीकहरूले भरिएको छ। उनले संविधानप्रति आफ्नो निष्ठा झूटो रूपमा शपथ खाँदै गर्दा सामना गर्न रोजेका उक्त ओबेलिस्क र फ्रिमेसनरीका प्रतीकहरूले केवल यति मात्र जनाएनन् कि उनले लिंकन स्मारकको दासत्व-विरोधी प्रतीकतर्फ आफ्नो पीठ फर्काएका थिए, तर क्लिन्टनले रोजेको त्यो ऐतिहासिक अवस्थिति उनको स्वीकृति-भाषणसँग पनि मेल खान्छ, जहाँ उनले आफूले अध्ययन गरेको जेसुइट विश्वविद्यालयका एक प्राध्यापकको प्रशंसा गरेका थिए।

त्यो प्राध्यापक, Carroll Quigley, ले *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time* नामक पुस्तक लेखे, जुन १९६६ मा प्रकाशित भयो, र जसलाई ठीकै र व्यापक रूपमा “वैश्विकतावादी विचारहरूको बाइबल” को प्रतिनिधित्व गर्ने कृतिका रूपमा बुझिन्छ। जसरी Koran इस्लामका लागि हो, र जसरी Albert Pike द्वारा लिखित तथा १८७१ मा प्रकाशित *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry* लाई Freemasonry का गूढ शिक्षाहरूको सबैभन्दा व्यापक व्याख्याका रूपमा मानिन्छ; वा जसरी *The Book of Mormon* Latter Day Saints का लागि हो, त्यसरी नै Quigley को पुस्तक वैश्विकतावादी दर्शनको बाइबल हो। यदि Clinton ले Koran का Mohammed को प्रशंसा गरेका भए,

वा यदि उनले The Book of Mormon का Joseph Smith को प्रशंसा गरेका भए, धेरैलाई त्यसको थाहा हुने थियो, र केहीलाई Albert Pike को हो भन्ने पनि थाहा हुने थियो; तर Clinton द्वारा Quigley को प्रशंसा गर्नु उनको आफ्नै वैश्विकतावादी कार्यसूचीसँग मेल खाने कुरा थियो, र Abraham Lincoln द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका सिद्धान्तहरूको उनको अस्वीकारसँग पनि, भन्ने कुरा थोरैलाई मात्र थाहा थियो।

उक्त भाषणमा, क्लिन्टनले भने: “किशोरावस्थामा मैले जोन केनेडीको नागरिकताप्रतिको आह्वान सुनेँ। अनि त्यसपछि, जर्जटाउनमा विद्यार्थी हुँदा, मैले क्यारोल क्विग्ली नामका एक प्राध्यापकबाट त्यो आह्वानलाई अझ स्पष्ट गरिएको सुनेँ, जसले हामीलाई भने कि अमेरिका इतिहासकै सबैभन्दा महान् राष्ट्र थियो, किनकि हाम्रा जनताले सधैं दुईवटा कुरामा विश्वास गरेका छन्: कि भोलि आजभन्दा राम्रो हुन सक्छ र हामी प्रत्येकजनमाथि त्यसलाई त्यस्तै बनाउन व्यक्तिगत नैतिक जिम्मेवारी छ।” “अमेरिकालाई फेरि महान् बनाउने” विषयमा क्यारोल क्विग्लीको धारणा भनेको संयुक्त राज्य अमेरिकाले आफ्नो राष्ट्रिय सार्वभौमसत्ता संयुक्त राष्ट्रसंघलाई सुम्पिनु थियो। क्लिन्टन डेमोक्रेयाट, वैश्विकतावादी, अजिङ्गरका प्रतिनिधि थिए।

“बाउ जस्तो छोरा”, अन्तिम जर्ज बुस एक वैश्वीकरणवादी थिए, र आफ्ना पिताजस्तै—आफूलाई रिपब्लिकन भनी दाबी गर्ने एक वैश्वीकरणवादी—उनी पनि त्यस्तै थिए। स्याउ रूखबाट धेरै टाढा खस्दैन्। बाइबलले यो आलंकारिक प्रश्न उठाउँछ, “के दुई जना एकमत नभई सँगसँगै हिँड्न सक्छन् र?” अन्तिम बुसले बिल र हिलारी क्लिन्टनसँग मिलेर सम्पन्न गरेका अनेकौं कार्यहरूको मात्र पछ्याउनु पर्याप्त हुन्छ, ताकि अन्तिम बुस कससँग सहमत थिए भन्ने देखियोस्।

बराक हुसेन ओबामाले राष्ट्रपति निर्वाचित हुनुअघि केही समय पूर्व एक चुनावी सभामा संयुक्त राज्य अमेरिकालाई मौलिक रूपमा रूपान्तरण गर्नेबारे एक वक्तव्य दिएका थिए। ३० अक्टोबर, २००८ मा, मिसौरीको कोलम्बियामा, ओबामाले भने: “संयुक्त राज्य अमेरिका लाई मौलिक रूपमा रूपान्तरण गर्नबाट हामी पाँच दिन टाढा छौं।” यो वक्तव्य ओबामाको “आशा र परिवर्तन” भन्ने व्यापक सन्देशको एक अंश थियो, जुन उनको २००८ को राष्ट्रपतीय चुनाव अभियानको केन्द्रीय विषय थियो, र जसले महत्वपूर्ण नीतिगत सुधारहरू तथा देशका लागि भिन्न दिशाप्रति उनको प्रतिबद्धतालाई जोड दिएको थियो। उनले देशलाई जुन दिशातर्फ मोडे, त्यो वैश्वीकरणका अजिङ्गरका नीतिहरू, श्वेत-विरोध, गर्भपतन-समर्थन, कार्बन इन्धन-विरोध, अमेरिका-विरोधी वैश्वीकरण-समर्थन, विविधता, समानता, समावेशन, क्रिटिकल रेस थ्योरीको मिथ्या इतिहास, इत्यादि-इत्यादितर्फ थियो। ओबामा केवल एक सामुदायिक सङ्गठक मात्र थिएनन्; उनी अजिङ्गर शक्तिको वैश्वीकरणवादी एजेन्डाका एक प्रतिनिधि थिए र अझै पनि छन्।

तर ट्रम्पले, सामान्य आधुनिक राजनीतिज्ञभन्दा भिन्न रूपमा, १९८९ मा सुरु भएको अवधिदेखिका अन्य सातै राष्ट्रपति मिलेर पूरा गरेका भन्दा पनि बढी प्रतिज्ञाहरू पूरा गरे। उनी अमेरिकालाई फेरि महान् बनाउने प्रतिबद्धतामा अडिग थिए, र त्यसो गर्ने प्रयासमा उनले केवल संयुक्त राज्य अमेरिकामै होइन, तर सारा संसारभरि स्थापित वैश्विकतावादी शक्तिहरूलाई उद्देलित पारे।

जो बाइडेनसँग उनी अर्को एक वैश्वीकरणवादी बाहेक अरू केही हुन् भन्ने कुनै पनि प्रमाण कदापि छैन।

क्याथोलिकवादको पशुले अजिङ्गरका शक्तिहरूसित दीर्घकालसम्म युद्ध चलायो, र संयुक्त राज्य अमेरिकाले पोपतन्त्रको प्रतिमा निर्माण गर्ने समयमा शासन गरिरहेको राष्ट्रपति, भविष्यवाणीगत अनिवार्यताअनुसार, अजिङ्गरका शक्तिहरूसित संघर्षमा हुनेछ। डोनाल्ड ट्रम्प बाहेक जीवित राष्ट्रपतिहरूमध्ये अरू कसैले पनि अजिङ्गरका शक्तिहरूसित युद्ध गर्ने थिएन, किनकि डेमोक्रेयाटहरू प्रकट रूपमै विश्ववादी (अजिङ्गरहरू) हुन्, र पछिल्ला जर्ज बुश पनि, उनका पिता जस्तै, (प्रकट रूपमा रिपब्लिकन भए तापनि वास्तवमा विश्ववादी अजिङ्गर) थिए, किनकि येशूले सधैं अन्तिमलाई पहिलोद्वारा दृष्टान्तित गर्नुहुन्छ।

हामी यो अध्ययनलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“परमेश्वरका जनहरूलाई एक महान् संकट पखिरेहेको छ। संसारलाई पनि एउटा संकट पखिरेहेको छ। सबै युगहरूमध्येको अत्यन्तै महत्त्वपूर्ण संघर्ष अब हाम्रो सामुने नै छ। चालीस वर्षभन्दा बढी समयदेखि हामीले भविष्यवाणीको वचनको अधिकारमा जुन घटनाहरूलाई आसन्न भनी घोषणा गर्दै आएका थियौं, ती अब हाम्रा आँखाअगाडि घटिरहेका छन्। विवेकको स्वतन्त्रतालाई सीमित गर्ने संविधान-संशोधनको प्रश्न पहिले नै राष्ट्रका विधिनिर्माताहरूको समक्ष प्रस्तुत भइसकेको छ। आइतबारको पालनालाई अनिवार्य गराउने प्रश्न राष्ट्रिय चासो र महत्त्वको विषय बनिसकेको छ। यस आन्दोलनको परिणाम के हुनेछ भन्ने हामी भलीभाँति जान्दछौं। तर के हामी त्यस परिणामका लागि तयार छौं? के परमेश्वरले मानिसहरूलाई तिनीहरूका सामुने रहेको खतराको चेतावनी दिन हामीमाथि सुम्पनुभएको कर्तव्य हामीले विश्वासयोग्य रूपमा पूरा गरेका छौं?”

“आइतबार पालनलाई बाध्यकारी बनाउने यस आन्दोलनमा संलग्न भएकाहरूमध्ये धेरै जना यस्ता छन्, जो यस कार्यपश्चात् आउने परिणामहरूबारे अन्धा बनेका छन्। उनीहरूले यो देख्दैनन् कि उनीहरू प्रत्यक्ष रूपमा धार्मिक स्वतन्त्रतामाथि प्रहार गरिरहेका छन्। धेरै जना यस्ता छन्, जसले बाइबलीय विश्रामदिनका दाबीहरू र आइतबार संस्थापनाको आधार टेकेको झूटा जगलाई कहिल्यै बुझेका छैनन्। धार्मिक विधानको पक्षमा हुने कुनै पनि आन्दोलन वास्तवमा पोपतन्त्रप्रतिको एक प्रकारको रियायत हो, जसले यति धेरै युगहरूदेखि अन्तःकरणको स्वतन्त्रताविरुद्ध निरन्तर युद्ध गर्दै आएको छ। आइतबार पालनले तथाकथित ख्रीष्टियन संस्थाका रूपमा आफ्नो अस्तित्व ‘अधर्मको रहस्य’प्रति ऋणी छ; र यसको बाध्यकारी कार्यान्वयनले ती सिद्धान्तहरूको व्यवहारिक मान्यता दिनेछ, जो रोमनमतका वास्तविक आधारशिला हुन्। जब हाम्रो राष्ट्रले आइतबारसम्बन्धी कानून बनाई आफ्नो शासनका सिद्धान्तहरूलाई यसरी त्याग्नेछ, तब प्रोटेस्टेन्टमतले यस कार्यमा पोपतन्त्रसँग हातेमालो गर्नेछ; यो अरू केही नभई लामो समयदेखि पुनः सक्रिय निरंकुशतामा उफ्रेर प्रवेश गर्ने अवसरको तीव्र प्रतीक्षामा रहेको अत्याचारलाई जीवनदान दिनु हुनेछ।”

“राष्ट्रिय सुधार आन्दोलनले, धार्मिक विधानको शक्ति प्रयोग गर्दै, पूर्ण रूपमा विकसित भएपछि, विगत युगहरूमा प्रबल रहेको उही असहिष्णुता र दमन प्रकट गर्नेछ। त्यतिबेला मानवीय परिषद्हरूले देवत्वका विशेषाधिकारहरू आफ्नो हातमा लिए, आफ्नो निरङ्कुश शक्तिद्वारा अन्तःकरणको स्वतन्त्रतालाई कुल्चिए; र तिनका आदेशहरूको विरोध गर्नेहरूका लागि कारावास, निर्वासन, र मृत्यु पछ्याइए। यदि पापतन्त्र वा त्यसका सिद्धान्तहरूलाई फेरि विधानद्वारा सत्तामा स्थापित गरियो भने, जनप्रिय भ्रमहरूलाई मान दिँदै अन्तःकरण र सत्यलाई बलि नचढाउनेहरूका विरुद्ध सतावटका आगाहरू पुनः प्रज्वलित गरिनेछन्। यो दुष्टता वास्तविकतामा परिणत हुने सङ्घारमा छ।”

“जब परमेश्वरले हामीलाई हाम्रो सामुने रहेका खतराहरू देखाउने ज्योति दिनुभएको छ, तब यदि हामीले त्यो कुरा मानिसहरूका सामु ल्याउन आफ्ना सामर्थ्यभित्रको हरेक प्रयास गर्न बेवास्ता गर्छौं भने, उहाँको दृष्टिमा हामी कसरी निर्दोष ठहरिन सक्छौं? के हामी तिनीहरूलाई यो गम्भीर निर्णायक विषयसँग कुनै चेतावनीबिना सामना गर्न छोडेर सन्तुष्ट हुन सक्छौं?” Testimonies, volume 5, 711, 712.